

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

„Száll a tavasz...”

Vézna ezüst zivatar rázza a fellegeket:
szétzizegő nevetés rezgeti inged alatt
melled örök mosolyát. Száll a tavasz, citeráz
száz falevéllal a menny zengve alázuhanó
húrjain: érted

bomlik a rügy, gügyörész fecsegő pocsolyákban a pajkos
víz, szepeg érted a sár,
szisszen a túskebokor, füttyörésznek a messzefutó fák,
érted ereszt gyökeret
réten a vándor eső, puha pára ha völgybe gomolydul,
érted omol lebegő
szőke folyókra: fitos buborék szaporáz a habokban —
érted inognak a lég

harmatozó tenyerén göndörödő sugarak . . .
Szirmokat áldoz a szél, míg kivirulnak az ing
átitatott mezején barna virágaid is:
megremegő nevetés leng: továzáporozó
húrokon éled,

moccan a minden, igézget a semmi, magasztal a minden,
baldog a semmi — legyőz.

*Semmi se győz le: a szél sokezernevű hangot idéz fel,
röppen a szirmos idő —
ágakon átsusogó üzenet, sokezernevű dallam:
lét, akadozva dalolt
végtelen egység . . . Szirmokat üldöz a szél . . . Vagy a szirmok
üldözik épp a szelet?*

*Fekszik a fűben a hegy, hallgat a fény, csak az ég
pördül a porszemeken . . . Vézna ezüst zivatar
rezzen az inged alatt: gömbölyödő nevetést
ringat a felleg, akár néma sugárpihe — száll
benned az élet.*

Nászdal

*Húzd le a gyűrűt,
vesd a kopár habokba:
lengve merüljön a mélybe,
fogadja örökbe a csend,
fogadja magába a mágnes
méhe — lebegjen a lélek
pillanatában,
fogadja halálod örökbe
a rend: az éjszaka
nyugtalan óceánja.*

*Villan a gyűrű,
keringve alászáll:
ékköve izzik a mélyben,
ékköve zárja a mindent
önmaga foglalatába,
ám ő maga semmi —
mert ami nincs, az örökre van, mint
holdfény lépte sötét fűvön.*

*Süllyed a gyűrű,
kering a terekben:
ékköve lüktet a mélyben,
rejt lehetőt, lehetetlent:*

*önmaga foglalatába
zárja a minden esélyét,
ám ő maga semmi —
akárha vak ódák
dallama, tétova verdesése
a lant zenélő ketrecében. De
körkörös ott a remény: a költők
megzavarodva
rázzák az ének roppant rácsait.*

Félsorok

*kinek a folytonos
önfeloldozása
ez a véghetetlen
vacsora
ez a mindenható
kóma
ám aranyabb öntudat
minek is kell
kinek is kell
ez az érzéstelenítés
a tejút*

*egy injekcióstűben
ez a mindenség
csalhatatlan
ez a kétélű nyelv
ez a néma damaszkuszi penge
ez a bűnös
izzó nyelve alatt
szétolvadó
kék ostya
a föld*